

KINCZLER IRÉN

„Egy dolgot láttam magam előtt:
én csak ebben a kis evangélikus egyházban
szeretnék tevékenykedni, az embereknek,
a szórványban élő embereknek segíteni...”

Az interjút készítette: Boda Zsuzsa

Az ön családi gyökerei Felvidéken erednek.

Pontosan honnan származik?

A nagyszüleim Pozsony vidékiek voltak. Tudni kell, hogy ez a terület a Monarchia vidéke volt. Pozsonyban és környékén mindenki beszélt németül, magyarul és szlovákul, úgyhogy gyerekkorunkban mi a mindennapokban tanultuk meg ezeket a nyelveket – lehet, hogy nem helyesen beszéltük, hanem inkább tájszólásjellege volt, de bátran, természetesen használtuk.

Kinczler nagypapáék Szentgyörgyön laktak, ami Pozsonytól néhány kilométerre található. Ő a vasútnál dolgozott. Nagymamát, akit Winkler Rozáliának hívtak, a testvéremmel nem ismertük, mert korán meghalt. Nagypapa később újra megnősült. Brestyánszki Ilonát vette el feleségül, aki elfogadott bennünket, és mi is nagymamaként tiszteltük őt.

Vannak emlékei az apai nagyszüleiről?

Nagypapa a szentgyörgyi állomáson dolgozott. A vasutat nemcsak édesapámmal szerettette meg, hanem a

bátyámmal, Gyulával minket is sokszor kivitt az állomásra, ahol lelkesen néztük a vonatokat.

Arra is emlékszem, hogy amikor szüleinkkel nyáron meglátogattuk a nagymamát – nagypapa akkor már nem élt –, boldogan figyeltük a stiglic kismadarát, ahogy a kalitkában ugrált. Nagymama nagyon aranyos volt, mindig süített nekünk süteményt. Vele egyébként németül beszéltünk.

Az anyai nagyszülők honnan származtak?

Édesanyám részéről grinádi volt a család. Ez a falu közel volt, mondjuk, két kilométerre Pozsonyszentgyörgytől. Grünau a német neve, ebből lett Grinád. Katolikus-evangélikus falu volt, szintén kétnyelvű: németül és szlovákul beszéltek, magyarul nem sokan.

Ott laktak édesanyám szülei, Buncsák Sámuel és Nagy Zsuzsanna. A falu központjában, a sok kis ház mellett, a patak mentén kiemelkedett a Buncsák-ház. Szinte ez volt a falu központja. Eredetileg ez egy régi, katolikus kolostorépület volt a maga varázslatos ódonságával. Ez az épület egyszer csak valahogy a Buncsák nagypapáé lett, aki kiskocsmát és vendéglőt működtetett benne. Az utcai bejáraton keresztül egy helyiségbe lépett az ember – ez volt a kocsmarész. Nem emlékszem, hogy ott valaha is verekedés vagy kiabálás lett volna. Az épületnek volt egy csodálatos, hatalmas mellékszárnya – ebben működött a vendéglő. Tartozott hozzá egy nagy kerthelyiség is árnyas, nagy fákkal. Ide főként a környékbeli elit járt.